

Voorjaarsnota speech 2015

Beste voorzitter, raadsleden en inwoners,

In 1974 zong Wim Sonneveld een emotioneel lied over 'Het Dorp'. Melancholische klanken en weemoed over het einde van het dorpse leven met zijn hoge bomen en het tuinpad van zijn vader. Een tijd die nooit voorbij zou gaan...

Ik weet niet hoe het vroegere leven in Heerhugowaard eruit zag; ik ben pas veel later hier komen wonen. De geschiedenis van Heerhugowaard zie ik terug op ansichtkaarten in het regionaal archief, foto's in de krant en ik luister met belangstelling naar de herinneringen van toen. Een tijd van lachen, dansen en huilen.

Weten jullie dat er hier toverzaad in de grond zit? In 55 jaar tijd is dit dorpje Heerhugowaard van 6.800 inwoners van toen uitgegroeid tot 53.000 inwoners in een stad van nu. Woonwijken worden bijgebouwd, wegen worden aangelegd en er is zelfs een ieniemienie haventje bijgekomen. We spreken nu van het stadse leven, regio Alkmaar en over de metropoolregio Amsterdam.

We zijn gemoderniseerd, ja, dat klopt. Alleen, niet iedereen heeft het vermogen mee te blijven groeien in dit stadse leven dat onderhevig is aan voortdurende veranderende omstandigheden. Moeten we daarom onze inwoners met een doosje zwavelstokjes de straat opsturen? Nee, nee...we geven ze extra aandacht!! Wel is D66 van mening dat je nooit tevreden moet zijn met de status quo. Dus vooruit kijken is van essentieel belang ondanks de vliegensvlugge versnellingen en de tirannieke radicalisering in Nederland en in de wereld. Maak inwoners, ondernemers, vrijwilligers en medewerkers bewust van hun mogelijkheden. Stimuleer ze dat zij uit eigen beweging en motivatie gaan nadenken hoe zij vooruit willen. Dat is het 'Samen Leven' wat wij wensen!

Daarbij is inzicht ons sterkste wapen. Als het gaat om een sluitend financieel perspectief, als het gaat om onderwijs, als het gaat om ecologie, als het gaat om gemeenschappelijke regelingen of als het gaat om de zorg. D66 loopt niet weg voor haar verantwoordelijkheden. Elke keer zullen wij de beste manieren onderzoeken om tot nieuwe kansen en nieuwe oplossingen te komen. Zijn targets niet voldoende zichtbaar, dan formuleren we tussendoelen. Stap vóór stap, samen, met elkaar, met z'n allen.

We kunnen onszelf natuurlijk blind staren op wat al volbracht is, beter is het om je te concentreren op wat nog te doen staat. Een traditioneel kinderliedje uit de negentiende eeuw (jullie mogen meedansen):

Jan Huygen in de ton
Met een hoepeltje er om
Jan Huygen, Jan Huygen
En de ton, die viel in duigen

Hetzelfde gebeurt met het Huygens College. Betonrot zorgt ervoor dat dit schoolgebouw naar de filistijnen gaat. Op korte termijn is het einde oefening. Nu willen we als raad en

college dat voorzieningen in Heerhugowaard op niveau blijven of zelfs kwalitatief beter worden. Onderwijs is één van de pijlers om onze stad aantrekkelijk te houden. Pure noodzaak. Voor D66 worden daardoor bepaalde andere prioriteiten ondergeschikt. Of het geld voor een nieuw schoolgebouw nu uit de lengte of de breedte komt, dan boeit ons niet. Wanneer, dat wel en dat is NU. Het lijkt me uitgesloten dat u als raadslid deze mening niet deelt.

Jezelf zijn. Jezelf zijn in de Stad van Kansen. Jezelf zijn heeft te maken met in vrijheid leven. Dat respecteren wij. Althans, we hebben er in de gemeenteraad onze mond vol van. Echter, puntje bij paaltje blijkt de realiteit toch heel anders te zijn...

Een paar weken geleden was ik, met een paar vrienden, in Ieper en omgeving. Met mijn eigen ogen zag ik de gruwelijkheden van de 1^e WO die precies 100 jaar geleden aan de gang was. Dodengangen, hele dorpen plat gebombardeerd, miljoenen doden, tienduizenden witte grafzerken naast elkaar op militaire begraafplaatsen. Van bekende en veelal onbekende soldaten. Een strijd die grotendeels Nederland voorbij is gegaan maar wel een doel had. Namelijk vrijheid.

Groot respect heb ik ook voor mijn bovenbuurvrouw. Zij is op dit moment door Nederland uitgezonden en neemt deel aan de VN missie in Mali. Een risicovolle missie die als doel heeft de veiligheid en stabiliteit in dit Afrikaanse land te herstellen. Namelijk vrijheid.

Dan Heerhugowaard anno 2015. Een eenvoudige motie van D66 voor meer tolerantie voor de lesbische, homo, biseksueel en transgender gemeenschap (LHBT). Stond Blauwbaard in latex kledij in de zaal? Zagen jullie soms de grote boze drag queen uit de kast springen? Nou? Zeg het maar?

Als ik nu vrij en onverveerd terugdenk aan het tuinpad van mijn vader, voel ik warmte en liefde. Waar ik nog half januari samen met hem, ondanks zijn plastieke benen en zijn rolstoel, daar krankzinnige avonturen beleefde, sta ik nu alleen met een handvol herinneringen. Zelfs dat tuinpad bestaat niet meer. Van tuinpad-zandpad-zandweg-autoweg overgegaan. De hoge bomen zijn er evenmin. Verduldig, verwrongen en verstomd. Verheven tot eenzame silhouetten in ons gemeentelijke landschap, die zonder aanpassing, de tand des tijds niet overleven. Voorzitter, het geeft aan hoe snel en complex het stadse Heerhugowaard vergroeit.

Tenslotte, het hart moet handjes hebben en handjes een hart. Bij D66 klopt het hart. Gewoon aanpakken van werkelijke en belangrijke vraagstukken van nu, zonder angst en onzekerheden. We moeten veranderen om in te spelen op wat er in de omgeving gebeurt. Met elkaar, met onze inwoners, met onze ondernemers op basis van openheid en vertrouwen. Een tot ziens naar gisteren en een stadse blik naar morgen. Vooruit, naar een tijd die ooit voorbij zal gaan... Ik dank u wel.